

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11CoP/399/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1620202925
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patrícia Železníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1620202925.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patrície Železníkovej a členiek senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a Mgr. Aleny Čakváriovej, v právnej veci navrhovateľa, ako osoby, ktorá je povinná platiť výživné („navrhovateľ“) L. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt L. XXX, XXX XX Z., zastúpený L. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt U. XXX, XXX XX P. I., a oprávneného z výživného („oprávnený“) J. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt Z. S. XXXX/XXA, XXX XX X., zastúpený JUDr. Ľubicou Sopkovou, advokátkou so sídlom Pribinova 3, 901 19 Malacky, v konaní o návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti, na odvolanie oprávneného proti rozsudku Okresného súdu Malacky, zo dňa 21.04.2021, č.k. 9Pc/55/2020-102, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Malacky, rozsudkom, zo dňa 21.04.2021, sp.zn. 9Pc/55/2020-102, počnúc dňom 01.09.2020, zrušil vyživovaciu povinnosť L. Y., nar. XX.XX.XXXX, k oprávnenému J. Y., nar. XX.XX.XXXX, určenej rozsudkom Okresného súdu Skalica, č.k. 6P/171/2013-179, zo dňa 23.04.2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave, č.k. 10CoP/19/2014-239, zo dňa 22.10.2014. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne zdôvodnil § 62 ods. 1, § 78 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine (ďalej len Zákon o rodine), § 157 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len CMP), § 4 ods. 4 písm. a) zákona č. 600/2003 Z.z. o prídavku na dieťa a o zmene a doplnení zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Dokazovanie vykonal obsahom návrhu vyjadreniami účastníkov konania a na vec sa vzťahujúcimi listinnými dôkazmi (maturitným vysvedčením oprávneného a dohodou o pracovnej činnosti a jej ukončenia, rozhodnutím akadémie policajného zboru, oznámením ÚVTOS o neprijatí do služobného pomeru, rozhodnutím Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Bratislava o odňatí prídavku na dieťa a zaradením oprávneného do evidencie uchádzačov o zamestnanie, rozsudkom Okresného súdu Skalica, č.k. 6P/171/2013-179, zo dňa 23.04.2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave, č.k. 10CoP/19/2014-239, zo dňa 22.10.2014, výzvou na predloženie potvrdenia o návšteve školy a vyjadrením oprávneného. Súd prvej inštancie zrušil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči oprávnenému ku dňu 01.09.2020, t.j. s nadväznosťou na ukončenie školského roka 2019/2020 v ktorom oprávnený v júni 2020 ukončil stredné odborné vzdelanie s maturitou na Obchodnej akadémii Mikoviniho 1 v Bratislave, čím ukončil aj prípravu na svoje budúce povolanie. Ustálil, že oprávnený tak nadobudol schopnosť samostatne sa živiť a samostatne z vlastných zdrojov uspokojovať všetky svoje relevantné životné náklady. Oprávnený na požiadavku navrhovateľa mu listom v 10/2020 oznámil, že štúdium ukončil, v ďalšom štúdiu nepokračuje. Po ukončení školského

roka 2019/2020 sa následne od 01.09.2020 zaevidoval v evidencii uchádzačov o zamestnania. Súd prvej inštancie výsluchom oprávneného mal za preukázané, že oprávnený nevyňaložil dostatočné úsilie pri hľadaní zamestnania, začal až v 10/2020 a dovtedy sa uspokojil s letnou brigádou a poskytovaním výživného od navrhovateľa. Skonštatoval, že medzi účastníkmi bola zhoda na existencii dôvodov pre zánik vyživovacej povinnosti. Sporným zostal moment zániku, ku ktorému by bolo dôvodné vyživovaciu povinnosť zrušiť. Pokiaľ oprávnený poukazoval na svoju odkázanosť na výživné aj po 01.09.2020 z dôvodu, že je nezamestnaný, súd prvej inštancie dôvodil, že oprávnený žije v Bratislave, v regióne v ktorom je dostatok pracovných príležitostí a nízka miera nezamestnanosti, pričom na možnosti a predpoklady oprávneného zamestnať sa, resp. nájsť si vhodnú prácu, aj napriek pandémie COVID 19, považoval za dostatočné. Súd prvej inštancie nevhliadol za spravodlivé požadovať od oprávneného aby sa hneď nasledujúci deň po ukončení štúdia (v 6/2020) zamestnal a preto vyživovaciu povinnosť zrušil k 01.09.2020, čo poskytlo oprávnenému dostatočný čas na hľadanie vhodného zamestnania. Dospel k jednoznačnému záveru, že oprávnený po skončení školského roka 2019/2020 nadobudol schopnosť samostatne sa živiť. Súd prvej inštancie ozrejmil, že nedošlo k splneniu podmienok aplikácie § 55 CMP, keď nezistil dôvody pre záver, že je s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé priznať navrhovateľovi alebo oprávnenému náhradu trov konania. Nárok na náhradu trov konania nepreukázal ani jeden z účastníkov konania. Oprávnený neobstál s tvrdením, že nedal zámienku na podanie návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti, nakoľko mal jasne preukázané, že moment zániku bol jednoznačne sporný a bolo na mieste aby vec posúdil súd. O trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP.

3. Proti rozsudku podal prostredníctvom zvolenej právnej zástupkyne podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP, odvolanie oprávnený. Navrhol rozsudok zmeniť a vyživovaciu povinnosť povinného zrušiť ku dňu 01.12.2020 (podanie návrhu), prípadne ku dňu 28.02.2021 a priznať mu náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania v rozsahu 100%. Nesúhlasil so záverom súdu, že nevyňaložil dostatok úsilia pri hľadaní zamestnania a uspokojil sa len s brigádou, ktorú musel zanechať z dôvodu zrušenia prevádzky podniku. Požadovať od neho, aby s navrhovateľom aktívne komunikoval nepovažoval za spravodlivé, vzhľadom na dlhoročný nezáujem navrhovateľa ako rodiča. Navrhovateľ pritom neplnil výživné včas a bol nútený na neho podať trestné oznámenie. Mal za to, že súd prvej inštancie sa uvedenými skutočnosťami dostatočne nezaoberal a neval ich do úvahy. Teda na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne právne posúdil. Aj napriek v tom čase trvajúcim pandemickým opatreniam sa mu podarilo zamestnať v primeranom čase po ukončení štúdia, od marca 2021. Mal za to, že navrhovateľ vzhľadom na jeho podnikateľskú činnosť, mu mal ponúknuť pracovné miesto. Poukázala na zákonné i morálne právo dieťaťa podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Vyslovil názor, že v danom prípade jestvujú dôvody osobitného zreteľa, ktoré umožňujú súdu priznať náhradu trov konania, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

4. Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu oprávneného prostredníctvom zvoleného zástupcu, navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. S ohľadom na okolnosti prípadu žiadal priznať náhradu trov konania, keďže na zdĺhavom súdnom procese nenesie žiadnu vinu a to najmä pokiaľ ide o samotné odvolacie konanie. Uviedol, že bolo preukázané riadne ukončenie prípravy na povolanie oprávneného, ktorý zároveň neprejavil snahu o ďalšie vzdelávanie. Návrh oprávneného zrušiť vyživovaciu povinnosť až od roku 2021 by mohol byť hypoteticky prípustný len v prípade záujmu oprávneného zvyšovať svoju kvalifikáciu. Tvrdenie, že si nevedel nájsť vhodné zamestnanie nepreukázal. Po ukončení štúdia, mal sám vyvíjať aktivitu na získanie zamestnania, mal dostatok času aby si našiel vhodné zamestnanie a to v kraji vyznačujúcom sa najnižšou mierou nezamestnanosti. Potvrdil zlé vzťahy v rodine, pričom ignorovanie bolo vzájomné. Skutočnosť, že oprávnený ukončil štúdium na strednej škole mu oznámil až po jeho písomnej výzve. Oprávnený pri hľadaní zamestnania rezignoval a spoliehal sa na výživné. Argumentácia oprávneného, že došlo v minulosti k neplneniu výživného (nie jeho úmyselným konaním), nie je v tomto konaní dôvodná. Poukazovanie oprávneného na jeho bonitu, alebo že mu mal poskytnúť prácu ako prvý, nemajú vplyv pre právne posúdenie veci. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za kompromisné riešenie.

5. Oprávnený vo vyjadrení zo dňa 29.09.2021, označil tvrdenia navrhovateľa za zavádzajúce. V celom rozsahu zotrval na podanom odvolaní a jeho dôvodoch. Poukázal na výpis z jeho konta na portáli pracovných ponúk www.profesia.sk, z čoho má byť zrejmé, že reagoval na ponuky vo svojom vyštudovanom odbore, vďaka čomu sa zamestnal aspoň brigádne do 28.09.2020. Súčasne sa pripravoval na prijímacie konanie do Zboru väzenskej a justičnej stráže, o tom, že nebol úspešný sa dozvedel až v januári 2021. Z dôvodu zlej pandemickej situácie boli gastronómické prevádzky zatvorené. Prácu sa mu podarilo získať v oblasti logistiky (spočiatku 2 týždne brigádne od 22.03.2021 na trvalý

pracovný pomer). Mal za to, že dostatočne preukázal aktívne hľadanie si zamestnania po ukončení štúdia a to nie len vo svojom odbore.

6. Navrhovateľ vo vyjadrení zo dňa 22.10.2021, oprávnenému vytkol, že údaje obsiahnuté z výpisu konta www.profesia.sk, sú prezentované nesprávne a zavádzajúco. Mal za to, že hľadanie zamestnania bolo oprávneným vykonávané len tak, aby mohlo byť použité ako viac-menej fiktívny dôkaz, čo podľa jeho názoru bolo preukázané reakciami na pracovné ponuky. Zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach. Zdôraznil, že v celom konaní je najdôležitejšia skutočnosť, že oprávnený ukončil prípravu na zamestnanie a tiež mu bola poskytnutá dostatočná doba na nájdenie zamestnania. Oprávnený si iniciatívne zamestnanie nehľadal a to aj napriek tomu, že mal tie najlepšie podmienky. Zotrval na dôvodoch pre priznanie nároku na náhradu trov konania v odvolacom konaní.

7. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej nie je viazaný dôvodmi odvolania podľa § 66 CMP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1, § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), s verejným vyhlásením rozhodnutia podľa § 219 ods. 3 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

8. V danej prejednávanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutočný stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností pre posúdenie návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči oprávnenému, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel aj k správny skutkovým a právnym záverom. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je postačujúce, súd prvej inštancie sa v rozhodnutí vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami týkajúcimi sa predmetu konania v súlade s § 220 ods. 2 CSP. V odvolaní neboli uvedené žiadne nové skutočnosti, ktoré by súd prvej inštancie nevzal do úvahy a ktoré by mali za následok zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Vo vzťahu k predmetnej veci odvolací súd vo všeobecnosti poukazuje na platnú právnu úpravu vyživovacej povinnosti rodičov k deťom (§ 62 ods. 1 Zákona o rodine), z ktorej jasne vyplýva, že plnenie vyživovacej povinnosti trvá, kým dieťa nie je schopné samo sa živiť. Kedy nastane takýto faktický stav, závisí od okolností konkrétneho prípadu, pričom medzi rozhodujúce faktory na strane dieťaťa patrí jeho vek, zdravotný stav, štúdium, schopnosť zamestnať sa, schopnosť vykonávať prácu, odôvodnené záujmy a potreby, majetkové pomery a pod. Len samotná skutočnosť, že dieťa nadobudlo pracovnoprávnu spôsobilosť, nemá vplyv na zánik vyživovacej povinnosti rodičov. Rovnako nestačí preukázanie skutočnosti, že dieťa už je schopné nejakej - hocijakej - zárobkovej činnosti. Zákon uprednostňuje záujem oprávneného, preto v prípade, ak sa dieťa rozhodne pokračovať v ďalšom vzdelávaní, hoci už ukončilo prípravu na konkrétne povolanie, povinnosť rodičov vyživovať dieťa nezaniká. Dôležitým faktorom v tomto prípade je aj skutočnosť, či existuje reálna možnosť dieťaťa zamestnať sa vo vyštudovanom odbore. Nie je vylúčené, aby vyživovacia povinnosť rodičov trvala aj v prípade, keď sa dieťa po skončení strednej odbornej školy rozhodne pokračovať v štúdiu na vysokej škole, hoci aj iného zamerania. Vyživovacia povinnosť (z uhla pohľadu prípravy dieťaťa na povolanie) končí dosiahnutím prvého najvyššieho stupňa vzdelania v bežnom vzdelávacom procese (prvá ukončená vysoká škola alebo univerzita - magister). Súhrnne možno konštatovať, že dieťa je schopné samo sa živiť vtedy, ak je schopné samostatne uspokojovať svoje potreby. Môže sa stať, že táto okolnosť nenastane nikdy, napr. v prípade ťažkej invalidity dieťaťa. Rozhodne však povinnosť rodičov živiť svoje dieťa netrvá, ak dieťa už ukončilo prípravu na povolanie, má primeraný zdravotný stav, existujú preň pracovné príležitosti, avšak dieťa o ne nemá záujem a z vlastnej vôle nepracuje. Na tieto prípady sa vyživovacia povinnosť rodičov nevzťahuje. Povinnosť rodičov vyživovať svoje deti existuje ako podporný prostriedok výživy po celú dobu života subjektov tohto právneho vzťahu. Aj v prípade, že dočasne zanikne povinnosť plniť výživné, pretože nie sú splnené predpoklady pre jeho existenciu, napr. dieťa je už schopné samo sa živiť, ak dôjde k zmene týchto podmienok, môže sa vyživovacia povinnosť obnoviť. Keďže zákon hovorí o zákonnej povinnosti „plnení vyživovacej povinnosti“ rodičov, je vždy potrebné pri jej zániku inak než smrťou oprávneného alebo povinného obrátiť sa na súd s návrhom na jej zrušenie. Uvedené platí, ak bola vyživovacia povinnosť určená súdnym rozhodnutím a nastal právny stav, kedy je dieťa schopné samo sa živiť. Len samotným naplnením tejto skutočnosti právna povinnosť určená rozhodnutím súdu nemôže zaniknúť.

11. Pokiaľ ide o odvolacie námietky oprávneného, tieto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Nestotožnil sa s konštatáciou oprávneného, že sa súd prvej inštancie dôsledne nezaoberal ním uvedenými skutočnosťami, ktoré by mali za následok nesprávne posúdenie veci na základe vykonaných dôkazov. Zánik vyživovacej povinnosti nastáva zo zákona, keď nastanú hmotnoprávne skutočnosti spôsobujúce zánik vyživovacej povinnosti, pričom ide o také, ktoré vo svojom súhrne znamenajú dosiahnutie schopnosti dieťaťa samostatne sa živiť. Súd prvej inštancie dôvodne zohľadnil, že nemožno spravodlivo žiadať, aby sa oprávnený hneď nasledujúci deň po ukončení prípravy na budúce povolanie zamestnal alebo vykonával inú zárobkovú činnosť (aj keď takúto situáciu úplne vylúčiť nemožno). Sporný moment v predmetnej veci, kedy došlo k zániku vyživovacej povinnosti súd prvej inštancie správne posúdil, pričom správne v záujme oprávneného tento ustálil k 01.09.2020, t.j. k ukončeniu školského roka 2019/2020, v ktorom oprávnený v máji 2020 ukončil štúdium na strednej odbornej škole maturitnou skúškou a v štúdiu nepokračoval. Súd prvej inštancie správne v danom prípade uzavrel, že oprávnený ukončením strednej školy nadobudol schopnosť samostatne sa živiť a samostatne uspokojovať všetky svoje relevantné životné náklady. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonnej úprave pre ukončenie vyživovacej povinnosti, keď zohľadnil aj primeraný čas, ktorý oprávnenému musí byť poskytnutý k tomu, aby si po ukončení vzdelania mohol nájsť vhodné zamestnanie. V zásade možno skonštatovať, že zánik vyživovacej povinnosti správne neviazal na reálne získanie zdroja príjmu, či už vo forme zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, ale na potencialitu dosahovania príjmu, t. j. keď oprávnený nadobudne také schopnosti, že je schopný si zabezpečovať výživu samostatne vlastnou prácou. Posúdenie zániku vyživovacej povinnosti závisí od okolností konkrétneho prípadu, pričom prvoinštančný súd správne vychádzal na strane oprávneného z jeho veku, zdravotného stavu, ktorý mu nespôsobil žiadne obmedzenie, ukončenia odborného štúdia a poskytnutia dostatočného času na získanie príjmu. Argumentáciu oprávneného, že vyživovacia povinnosť by mala zaniknúť ku dňu 01.12.2020 prípadne ku dňu 28.02.2021, pretože sa mu nepodarilo zamestnať, nie je dôvodná a nebolo možné na ňu prihliadať. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie vyhodnotil z obsahu spisu vyplývajúce skutočnosti, podľa ktorých oprávnený nepreukázal dostatočné úsilie pri hľadaní zamestnania po ukončení štúdia a obdržaní vyučného listu, o čom svedčí vykonané dokazovanie, konkrétne výsluch oprávneného (zápisnica z pojednávania zo dňa 21.04.2021). Iba poukazovanie na výpis z jeho konta na portáli pracovných ponúk [www. profesia.sk.](http://www.profesia.sk), z čoho má byť zrejmé, že reagoval na ponuky vo svojom vyštudovanom odbore je nepostačujúce, navyše z predloženého materiálu vyplýva jeho aktivita v tomto smere iba dňa 16.06.2020, následne dňa 22.10.2020 a potom až od roku 2021. V danom prípade tiež nie je dôvodné pre ustálenie momentu zániku vyživovacej povinnosti, poukazovanie oprávneného na morálne aspekty jeho narušeného vzťahu s otcom a jeho nezáujem o oprávneného od jeho detstva, rovnako ani argumentácia súvisiaca v minulosti so zameškaným výživným zo strany povinného. Uvedené skutkové okolnosti nijak neovplyvňujú určenie sporného momentu zrušenia vyživovacej povinnosti k oprávnenému a to vzhľadom na ustálenie jeho potenciality dosahovať príjem, nadobudnutím dostatočných schopností zabezpečovať si výživu vlastnou prácou a to po ukončení odborného štúdia. Bolo na osobe oprávneného, aby preukázal mimoriadne okolnosti, pre ktoré sa po ukončení prípravy na budúce povolanie nemohol živiť vlastnou prácou. Súd prvej inštancie správne odmietol argumentáciu oprávneného, ktorý považoval podanie návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti za nepotrebné. Vzhľadom na právnu úpravu odvolací súd dodáva, že pokiaľ bolo plnenie vyživovacej povinnosti určené súdnym rozhodnutím, je vždy potrebné rovnakým spôsobom túto povinnosť zrušiť, pričom tak, ako o počiatku plnenia vyživovacej povinnosti súdom, ako aj o jej zrušení môže rozhodnúť len súd. Oprávnený v odvolaní neuviedol žiadne podstatné skutočnosti, ktoré by spochybňovali závery súdu prvej inštancie, pričom jeho odvolacia argumentácia je takmer totožná s obranou v konaní na súde prvej inštancie, s ktorou sa súd v napadnutom rozsudku vysporiadal.

12. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o určení sporného momentu zániku vyživovacej povinnosti navrhovateľa k oprávnenému zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

13. Podľa § 52 CMP, žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

14. Podľa § 55 CMP, súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

15. Podľa § 57 CMP, o povinnosti nahradiť trovy konania, ak nejde o trovy konania štátu, rozhoduje súd len na návrh.

16. Odvolací súd udáva, že v konaniach podľa Civilného mimosporového poriadku je priznanie nároku na náhradu trov konania výnimočné, keď Civilný mimosporový poriadok normuje všeobecné pravidlo o náhrade trov, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 52 CMP). Z daného pravidla existujú v zásade dve výnimky, a to § 53 CMP, ktorý priznáva v taxatívne stanovených prípadoch nárok na náhradu trov konania podľa zásady úspechu za kumulatívneho splnenia podmienky, že to možno spravodlivo požadovať, a v súlade s § 55 CMP, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé, a to aj mimo konaní vymenovaných v § 53 CMP. Aj v prípade, že by boli splnené podmienky podľa § 53 CMP alebo § 55 CMP, je ponechané na vôli účastníka, či si takýto nárok na náhradu trov konania uplatní alebo nie. Keďže aplikácia § 55 CMP predstavuje výnimku zo všeobecného pravidla, musí byť náležite odôvodnená. Rozhodujúcim kritériom pre priznanie nároku na náhradu trov konania v tomto prípade nie je úspech v konaní. Predpoklad, že je priznanie nároku na náhradu trov konania s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé, musí súd vyhodnotiť z úradnej moci. Pri hodnotení tohto kritéria by nemal súd zohľadňovať výlučne osobné a majetkové pomery účastníkov. Relevantné by mali byť práve okolnosti prejednávanej veci (napr. šikanózný návrh). Súd tiež pri aplikácii predmetného ustanovenia môže vyhodnocovať, ktorý z účastníkov spôsobil, že konanie muselo prebehnúť.

17. Odvolací súd ako vecne správne vyhodnotil aj závery súdu prvej inštancie o trovách nesporevého konania. Odvolanie navrhovateľa vo vzťahu k výroku rozsudku o nároku na náhradu trov konania, bez ich postačujúcej špecifikácie a zdôvodnenia priznania takéhoto nároku, odvolací súd posúdil ako nepreukázané a nedôvodné. Súd prvej inštancie správne rozhodol, keď nezistil splnenie podmienok aplikácie § 55 CMP a dôvody pre záver, že je s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé priznať navrhovateľovi alebo oprávnenému náhradu trov konania. Takýto nárok nepreukázal ani jeden z účastníkov konania a z pohľadu predmetu sporu nejde ani o dôvod spravodlivého usporiadania ich vzťahov. Správne sa súd prvej inštancie nestotožnil s tvrdením oprávneného, že nedal zámienku na podanie návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti, keďže moment zániku bol jednoznačne sporný, bolo na mieste, aby vec posúdil súd a vzhľadom na rodinné vzťahy a pomery účastníkov o zániku vyživovacej povinnosti povinného voči oprávnenému rozhodol.

18. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 52 CMP. V danom prípade ani jeden z účastníkov svoj návrh na priznanie náhrady trov konania v odvolacom konaní nezdôvodnil a neuviedol s ohľadom na aké mimoriadne okolnosti by bolo spravodlivé ju priznať. Za takúto okolnosť na strane navrhovateľa, nie je dôvodné považovať iba využitie práva navrhovateľom, podať voči rozsudku odvolanie. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd ani v odvolacom konaní nemal preukázaný vznik nároku na náhradu trov konania ani na jedenej strane nesporevého konania, ako výnimku pri splnení podmienok § 55 CMP.

19. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednomyseľne, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).